

Слађана (Бранислава) Бушић

Културни гроб

Даме и господо, уважени културни радници, драги уметници,

Испрограмирана је за ковчег. Чека да јој га купе, иако су је живу одавно сахранили. Не плаче јер су јој увели ПДВ на сузе. Када би плакала, изгубила би и 0,6 % себе што јој је остало. У мраку, међу пацовима буди се, тражећи светлост, баш попут мачке са бесконачним бројем живота. Трпи све увреде и клевете. Вапи за пажњом иако су јој је одавно украли и питање је да ли ће јој је икада вратити. До гроба је захвална у гробу. Никад прежаљена. Знате наравно, реч је о Култури.

Данас је важна: „Кућа, пос’о – пос’о, кућа“. Не знамо ко је Јова Змај, али зато се будимо уз Змаја од Шипова. Поподневну кафу пијемо са Станијом Добројевић, а пре Дневника у пола осам, уместо „Добро вече, децо“, малишане успављујемо уз „Јавно парење“, учитељице наше нације Мими Оро... Дајте Србима културу која повећава стид код човека и Срби ће за њу гласати! Кога бисмо сви ми гле-

дали да нема Звезда, рођених преко ноћи?!

Потребно је и нама да насмејемо још ненаправљене протезе, уместо да поправимо своје беззубе осмехе. Ако знамо да се нашминкамо и да само отварамо уста у ритму владајуће музике, каријера нам је загарантована. Ако не знамо ни то, ништа страшно. Имамо минијатурне верзије наших мини сукњица, које су уместо нас стекле докторске дисертације.

Песницима се књиге штампају, углавном постхумно. Старлете које у слободно време глуме блогерке и овде имају преимућство. Глумцима су само ове године већ једном смањили плате. Тек је други месец. Година, као што знате има дванаест месеци. О музичарима да Вам и не говорим. Свирају „Оду бола“ која одзвања теразијским тунелом. На телевизији хране нас кичом. Свакодневно нас на сваком ћошку опијају шундом. Скоро па скроз уништене, систематски нас уништавају. „Пљачка им материна“. Омладина нам уместо воде пије тродоне и бромазепаме. Културни радници, узалуд

пуцате, урликање у себи никоме није донело ништа добро. Неће ни Вама! Но, не дозволите да Вас то обесхрабри. Корачајте. Не знам да ли сте чули: „Мртви се поново рађају, иако не васкрсавају уназад“?! Нико Вам неће помоћи, ако сами себи не будете пријатељи и ако се за себе саме не будете борили. Знам да Вас другачије уче, али нико уместо Вас неће окрчити коровнице.

Много је талентованих међу Вама, али мало Вас је испуњених. Задовољили сте се својим опстанком, и не покушавајући да размислите о томе, колико таквих налик Вама, нема ни за хлеб. Уместо да се чувате џепароша, они би требало да се чувају Вас, уколико почнете да просите.

Плашите се, а требало би само да устанете и да се покренете. Требало би и да избришете тачку са живота њеног височанства, госпођице Културе или да је претворите у ЗАПЕТУ.

Не у зарез. Већ у ЗАПЕТУ ПУШКУ, која не пуца и не убија, али из пепела диже и лети као феникс, крилима људи који живе ЧОВЕКА У СЕБИ И КУЛТУРУ У ДРУГИМА!

Да, тачно је да земља узмима само најлепше цветове, но лаж је да себи присваја најживотније. Удахните Култури живот и не издахњујте га. Имајте снаге. Обришите сузе. Живите за трајни осмех који надживљује и себе и вечност. Ширите љубав, а за Културу нека се свако од Вас помало бори, јер она и да хоће не сме да изгори. Ми смо поштовани културни радници, храбри ватрогасци. Да, да, добро сте чули – ВАТРОГАСЦИ. Можда нисмо завршили курс или прошли обуку, али имамо жељу да расцветамо нашу

БУЛКУ, нашу КУЛТУРУ и да јој не дозволимо да икада више увене! ЖИВНИМО МАЛО,

КУЛТУРНИ ПУТ НАС ЗОВЕ!

Поштована публико, молим Вас сада све да устанете како бисмо заједно минутом ћутања одали последњу пошту нашем „КУЛТУРНОМ ГРОБУ“.

(Култура да Вам душу прости.)

Срдачно.

МЛАД СИ – КАКВА ШТЕТА?!

Док старији теже да се подмладе и све раде како би сачували младост, омладина је збуњена. Није добро што је млада. „Млад си, и то је проблем. Дobar си писац, али грозно је кад си млад писац. Ништа горе нема него кад си млад“, одзвањају ми Толстојеве реченице у верној интерпретацији Предрага Ејдуса из представе *Чехов је Толстоју рекао збогом* (са сцене „Раша Плаовић“ Народног позоришта у Београду), по тексту Мира Гаврана, а у режији Ирфана Менсура.

„Дobar си ти писац, али штета што си млад.“ Дobar си спортиста, али штета што си млад. Дobar си ти и ћутолог, али штета што си млад. Дobar си радник, само штета што те не запошљавају. Дobar си новинар, штета што не клечиш. Дobar си доктор, само штета што немаш лажни докторат. Добро си паметан, штета што ниси у странци... Васпитавају те да је најважније да завршиш школу, будеш радан, вредан и поштен, упишеш се на мастер студије, а онда ћеш, кажу: „Лакше наћи посао“. Завршиш све, поставиш чак и доктор наука, али ништа. Коме су још потребни доктори, осим

малигнитету нашег друштва за кога нема адекватног лекара, а ни терапије... Како ствари у мом случају стоје, никада нећу остати без посла (бар волонтерског). Без новца сам већ. Ко данас па и има новац? А и шта ће нам?! Ма, не треба ни мени, али рачун за струју, из месеца у месец, све је већи. Ах, па да, ближи се април... Подржавам предлог Воје Жанетића да га одложимо. Мада и новогодишњу расвету неко мора да плати. А ко ће други него они који немају. Има једна стара, не знам да ли Вам је позната: „Како да плаћа, онај без гаћа“, мада добар је и назив представе *Немам и нећу да њла-иш*м театра Ле студио. Стижу рачун за комуналије, рачун за инфостан... Треба да купим хлеб... Ма, какав хлеб. „Ако ниси уштедео за хлеб, немој ни га једеш“. Када не једу и не иду у тоалет, они који нас воде, већ само раде, како ми смемо да једемо, идемо у тоалет и још тражимо хлеб, срам нас било. „Радите!“ Бих, само да имам где. „Не пада ми на памет“... Када вођи „не пада на памет“, у јавном наступу, како нама да падне у животу... Јавна и приватна сфера нису исто, али кога брига. Све велике и важне речи у Србији, почињу словом В. На пример, воз, вагон, ветар (играј како ветар дува). Упс, па најважније не могу да се сетим. Вероватно та реч зна да је она у питању. Није лоша та реч, него штета што нама младима који стварно раде и труде се, не пружа шансу. „Уђите у странку, па ће Вам се сва врата отворити“. А кад, не дај Боже реч, спадне с власти, странка у којој сам, на чија врата онда да куцам?! Зар је то једини пут до наше младости или наша младост једино удружена може да пронађе пут?!

Мада, све мање је удружених. Сви раде на томе да укину човека као људско и емотивно биће. Нико није у већој кризи од човека самог. Не сме да прича ни са ким, јер сви су завађени. Ако упуту неке комплимент, можда га опсује... И тако... Не дозвољава ми моја савест да идем тамо где ме ветар носи, али не дозвољава ми ни да будем у кризи. Још имам пријатеље. И имаћу их. А криза, ђаво нека је носи.

„Жао нам је, немате искуства. Можете да волонтирате, или да радите хонорарно. Ми Вам ништа не обећавамо.“ У међувремену, године прођу, послодавац се правда: „Да од мене зависи, ја бих Те давно запослио“. Време пролази, ми у месту закопани стојимо. Или одемо негде изван државе. (Ако је уопште имамо. И ако уопште одемо. И за то нам је потребно неко, нешто.)

Шта се онда догађа? Молимо да нас запосле, али година је прошло већ много више. Престари смо за посао. Капитализму су потребни млађи који ће волонтирати, када они дођу у године, тражиће још млађе, па млађе, па млађе. Од чега ли ће ти старији, старији, и још старији, да издржавају децу када баке и деке (којима још нису укинули пензије, иако их стално смањују) оду под земљу. Не исплати се више ни Нушићева: „српска децо, постаните бабе“, јер будуће бабе неће имати пензију. Што више време пролази, све већи нас је страх да постанемо бабе, а није добро ни што смо млади... Један здрав режим исхране добро би нам дошао (за почетак и здрав хлеб), а док до њега не дођемо, једимо оно чиме нас свакодневно хране.

Пријатно!

НЕОСКУДЕВАЊЕ У НЕМАШТИНИ

Ноћас сам био Расковљников. Убио сам бабу у још неизнајмљеном стану у београдском насељу Сава Мала. Била је сестра чувара који је из непознатог разлога преминуо на Војно-медицинској академији. Познато, зар не?! Возио сам се у руском возу. Био у Бриселу који блиста. И сам сам заблестао. У трећем купеу слушао сам Јесењина. Ипак, одолети не могу идеологији Макса Вебера. Ни не разумем га баш најбоље, али кога брига. Ни мене не разумеју, или се само праве. У сваком случају, опет је тако најбоље. Не оскудевају још само у немаштини. То сам и хтео. Под шине се све чешће бацају савремене Ане Каренине.

Држава нема снаге да се бори против организованог криминала, црне хронике и корупције. Ми државни, много смо корумпирани.

Да сам писац да ли бих био срећан човек или би моја срећна соба била у ћелији? Иако нисам коцкар, умем да губим. Додуше, све сем избора. Јесам ли способан да сачувам себе? Један сам једини и немају никог другог сем мене. Ја постављам камене темељце. Против мене сиротог, мржњу шире. Како их само није срам?!

Чини се да је Нушић живљи него икада пре. Не чини се, изгледа да је заиста тако... *Госпођа министарка* или *Народни посланик* не зна се ко је уверљивији. Међутим, да ли Нушић зна да

манифестација „Нушићјада“ која се сваке године у његову част одржава у Ивањици, није добила ниједан једини динар из Министарства културе. Стварно културно. Нису још јавили да ће падати „динари с неба“ иако их једино одатле можемо очекивати. Полако смо оног највреднијег што имамо почели да се одричемо. Одрекли смо се себе. Кога брига за Културу?! Није ли Момчило Настасијевић предосетио своју неименовану улицу у *Тамном вилајету*? Нису ли песници Дис, Миљковић и Васиљев речима наслућивали свој прерани одлазак?! Живот пише све оно што само рука књижевника успева да запише, а уста Великог да кажу.

Није лако. И данас Домановићев *Вођа*, без цензуре држи конференције за новинаре. Све је цензурисао сем себе. Џејмс Џојс јефтино продаје *Портрет уметника у младости*. Глумцима су само ове године већ трећи пут смањили плате. Јадни музичари ускличу оду бола у Теразијском тунелу. Али, урлик у себи Србији не помаже. Изгледа ни урлик наглас, јер нема ко да га чује! И данас српска деца треба да постану бабе јер од њихових пензија живе. Диплому могу да продају затвореном Народном музеју. Само да не наиђе још неки Расковљников (под фантомком).

Кажу да смо се родили кад је било најгоре, међутим онда је дошло још горе најгоре. Коначно, то горе најгоре се стабилизовало. Ми смо сада стабилна земља.